

În urmă cu peste cincisprezece ani, în anul 2002, în cadrul proiectului "Cărți de colecție", am publicat o carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți". Aceasta a reunit biografii și recunoscătorile de către cărțile românești ale celor mai mari români din secolul XX. În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2004, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. II". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2006, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. III". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2008, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. IV". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2010, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. V". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2012, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. VI". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2014, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. VII". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2016, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. VIII". În urma unei lărgiri a proiectului, în anul 2017, am publicat o nouă carte intitulată "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. IX".

Căbășanu, Velculescu, Valbudea, Brancovici, Isbășoiu... Oameni și întâmplări din trecutul învățământului românesc

Respect pentru oameni și cărți. În memoria românilor deosebiți. Vol. X.
Ana-Voica Bojar, Cătălina Velculescu, Ștefan Hica

Editor: Ana-Voica Bojar
Proiect: Cătălina Velculescu
Concepție și design: Ștefan Hica
Rezervă de autor: Ana-Voica Bojar, Cătălina Velculescu, Ștefan Hica
ISBN: 978-606-8456-00-2
Format: 210 x 280 mm
Număr pagini: 200
Preț: 25 RON
Punctaj: 100%
Publicația este realizată în cadrul proiectului "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți". Această carte conține și o parte din materialul publicat anterior în volumul "Cărți de colecție. Oameni și cărți în memoria românilor deosebiți. Vol. VI".

Cluj-Napoca, 2017

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1	ILARIAN și SILVIA VELCULESCU.....	9
CAPITOLUL 2	ION CĂBĂȘANU.....	25
CAPITOLUL 3	MAIOR MIȘA ANASTASIEVICI.....	27
CAPITOLUL 4	SOCIETATEA PENTRU ÎNVĂȚĂTURA POPORULUI ROMÂN ȘCOALA NORMALĂ. BARBU CONSTANTINESCU.....	31
CAPITOLUL 5	V. A. URECHIA.....	35
CAPITOLUL 6	PETRE GÂRBVICEANU.....	37
CAPITOLUL 7	SPIRU HARET.....	39
CAPITOLUL 8	ILARIAN VELCULESCU.....	41
CAPITOLUL 9	ȘTEFAN și EUGENIA IONESCU-VALBUDA.....	53
CAPITOLUL 10	LUCREȚIA și EMIL MIHAI BRANCOVICI.....	59
CAPITOLUL 11	GHEORGHE ISBĂȘOIU.....	65
CAPITOLUL 12	AUREL VELCULESCU.....	69
CAPITOLUL 13	VICTORIA VELCULESCU.....	75
CAPITOLUL 14	VICTOR VELCULESCU.....	85
CAPITOLUL 15	NICOLAE (NAE) VELCULESCU.....	87
CAPITOLUL 16	CASELE DIN STR. LEONIDA NR. 7, BUCUREȘTI.....	93
CAPITOLUL 17	MONOGRAFIA ȘCOLII CAROL I, CÂMPULUNG-MUSCEL.....	97
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 17	MONOGRAFIA ȘCOLII CAROL I, CÂMPULUNG-MUSCEL.....	123
BIBLIOGRAFIE.....		151
ARBORE GENEALOGIC.....		159

ILUSTRAȚII

ILUSTRAȚII CAPITOLUL 1 & 2	ILARIAN și SILVIA VELCULESCU & ION CĂBĂȘANU.....	163
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 8	ILARIAN VELCULESCU.....	201
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 9	ȘTEFAN și EUGENIA IONESCU-VALBUDA.....	219
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 10	LUCREȚIA și EMIL MIHAI BRANCOVICI.....	259
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 11	GHEORGHE ISBĂȘOIU.....	287
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 12	AUREL VELCULESCU.....	311
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 13	VICTORIA VELCULESCU.....	351
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 14	VICTOR VELCULESCU.....	387
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 15	NICOLAE (NAE) VELCULESCU.....	391
ILUSTRAȚII CAPITOLUL 16	CASELE DIN STR. LEONIDA NR. 7, BUCUREȘTI.....	395

Capitolul 1

ILARIAN ȘI SILVIA VELCULESCU¹

Silvia Velculescu

A fost un zapciu (subprefect) foarte cunoscut drept „Câmpeanu de la Olt”. El a avut cinci băieți. Pe patru i-a făcut preoți, iar pe unul l-a ținut ca urmăș al lui. Unul din preoți era căsătorit cu o fată din județul Vlașca, din com. ....² aproape de Titu. Preotul însă a murit Tânăr, având o fată și un băiat. Preoteasa, după moartea soțului, a rămas la Craiova în avereia preotului, împreună cu fata, iar băiatul, care avea cam 8 ani, a fost luat de suflet de fratele ei, Vîlcu, care era om cu ceva stare, dar nu avea copii. Acest Vîlcu se ocupa cu cărăușeria, adică făcea comerț cu căruța, spre Titu, Târgoviștea și Câmpulung, cu porumb, mălai, făină, țuică, poame etc. Băiatul adoptat s-a însurat chiar în comună, având 5 copii: trei fete și 2 băieți. Băiatul cel mai mare s-a ocupat cu comerțul tatălui său, iar al doilea băiat, Călin, era hotărât să îl facă preot. L-a dat la școală și a ieșit grămatic, adică avea școala terminată. Fiind prea Tânăr pentru biserică, s-a dus de a ținut socotelile la 2 Turci, timp de 2 ani, turci care strângau miere și unt din județ și încărcau marfa la Giurgiu pe vapoare. Pe urmă a intrat la biserică din com. Crevenicu Mare³, a ajuns cântăreț și a fost aci timp

¹ Precizare manuscrisă pe caietul cu notări: *Scris de Silvia Velculescu (1874–21 Oct. 1960) în 1955, deci la 81 ani.*

² Loc liber în ms.

³ Jud. Teleorman. Este amintită o biserică de lemn din 1839 și se păstrează una din 1849–1853. Vezi Stoicescu 1970, vol. I, p. 232;
<http://www.cimec.ro/scripts/monumente/biserici/sel.asp?nr=212&Lang=Ro&NrSel=2&ID=3728>
Accesat 03.12.2014.

de peste 55 [ani] cântărețul acestei biserici. Călin Vîlcu s-a înșurat aci în comună cu Voica Slujitorul, fată de oameni înstăriți, care însă credeau că ginerile lor va ajunge preot în comună. Făcându-se loc de preot în comună, cântărețul Vîlcu s-a prezentat la protopopul județului cu toate actele necesare: diploma de grămatic, hârtie din partea bisericii (unde funcționa) cum că e bun pentru preot, cu învoirea primarului și cu cererea din partea locuitorilor din comună că îl doresc ca preot în locul rămas vacant. S-a dus și cu plocon pentru protopop: o căruță cu orz (nu știu bine – sau cu ovăz) și cu 2 galbeni. A fost încredințat că îl va numi preot în Crevenicu Mare, dar să vie peste 3 săptămâni spre a-și lua atunci numirea. Când s-a prezentat la 3 săptămâni, i s-a spus că nu mai poate fi numit preot, căci în acest interval s-a schimbat legea preoților – prin Cameră – astfel că și preotul de la comunele rurale trebuie să aibă cel puțin 4 clase de seminar.⁴ În urmă a aflat însă că protopopul știa aceasta de când s-a dus el cu actele, dar nu s-a îndurat de plocon. Mâhnit, a trebuit Vîlcu să vânză hainele făcute pentru preot și a hotărât să facă 4 clase la seminar, deși avea deja un copil, pe Ilarion. Toamna, cu ajutorul a doi galbeni, a intrat în seminar, dar extern. Din pricina multor greutăți ce avea, a urmat la seminar numai până la Crăciun; și a renunțat la preoție, rămânând cântăreț toată viața. A fost însă peste 25 ani și primar în comună și a dus relativ o viață usoară. Fiind cu carte, era solicitat de multe ori ca să se ducă la București sau Giurgiu, pentru vreun proces sau înscrierea copiilor în școale etc... Se ocupa mult cu stupurile, vindea mierea și ceară, făcuse în curte un țest (cuptor) sistematic (cu trei răsuflători)⁵, unde locuitorii din comună coceau pentru nevoie lor – bineînțeles plătind ceva – iar soția Voica era vestită ca trăgătoare de borangic (din gogoșile viermilor de mătase) și asistase și la 37 de nașteri. Obiceiul local de a ridica la Anul Nou pe copiii nou născuți în grindă – le aducea asemenea multe bunătăți.

În viață, Vîlcu Călin a avut 4 băieți și o fată: pe Ilarion, Stan, Constantin, Marin și Lina. Stan a murit Tânăr, având 3 fete. Constantin s-a căsătorit într-o comună vecină – Topor. A avut o fată și un băiat. Băiatul lui a ajuns „Stan Velculescu”. Ajutat de unchiul său Ilarian, a ajuns învățător în com. Crevenicu Mare, făcând școala normală în București. În răsboiul din 1918 era ofițer, dar [a] rămas invalid de picioare. S-a stabilit la Giurgiu ca pensionar invalid și cred că a avut 3 băieți. Al 4-lea copil, Marin, a făcut liceul la București. A fost funcționar la poștă în mai multe comune și la urmă la Craiova. Ca pensionar s-a mutat la București și a decedat în vîrstă de 75 ani. Marin a avut o fată și un băiat, actor; actor la Craiova și București, dar care nu a avut copii.⁶ Fata Lina a fost ținută peste 4 ani de unchiul ei Ilarian la București, apoi înzestrată și

⁴ Este vorba de legea Instrucțiunii publice din 25 noiembrie 1864. Pentru această lege și pentru o prezentare succintă a istoricului seminariilor din sec. XIX vezi Păcurariu 2013, 433-434.

⁵ Când am vizitat Crevenicu Mare, la începutul deceniului 8 al secolului XX, împreună cu Aurel Velculescu, fiul lui Ilarian, oamenii din sat își mai aminteau locul unde fusese acel cuptor, deși casa familiei lui Călin Vîlcu dispăruse.

⁶ Vezi capitolul „Nicolae Velculescu”.

măritată la Sinaia cu Ion Mitoc, măcelar angrosist care furnisa cu carne multe instiții de pe Valea Prahovei și era și ajutor de primar. Ambii au decedat și au rămas trei fete, căci singurul lor băiat a murit în vîrstă de 35 ani, fiind căpitan.

Călin Vîlcu a trăit 86 ani și a murit de uremie, iar soția Voica a murit de aproape 75 ani, zăcând aproximativ vreo 4 săptămâni.

Ilarion Velculescu, primul copil a lui Călin Vîlcu, s-a născut la 22 August 1857. A fost botezat de un călugăr cu numele de Ilarion. L-a dat la școală ceva mai mare de ani. În comună a făcut numai clasa I primară, iar clasele II, III și IV primare le-a urmat ca elev intern bursier la Institutul de băieți „Maior Mișa Anastasievici”, din comuna Clejani Vlașca⁷. Acest internat era foarte vestit ca instituție școlară, având ca Director pe un pedagog adus din Sibiu. Această școală a fost vizitată la o serbare de sfârșit de an, chiar de Domnitorul Carol I. Aici însă, la această școală, elevul Ilarion a fost înscris de către directorul școalei sub numele de Ilarion Velculescu. La această școală asista întotdeauna la serbările de sfârșit de an câte un trimes special din Ministerul Instrucțiunii. Când a terminat Ilarion clasa a IV-a, a asistat la examen chiar ministrul, personal Titu Maiorescu. Văzând ministrul că elevul Ilarion Velculescu a terminat școala cu mare succes, i-a promis tot ajutorul lui pentru a intra în toamnă la o școală din București. Dar elevul nu s-a folosit de ajutorul ministrului, căci nevoind a intra în Școala superioară de meserii, școală de curând înființată, nu a mai profitat de ajutorul promis. Însă în baza notelor bune obținute, s-a înscris intern la Seminarul Central⁸, în luna August 1874. La seminar a fost elev foarte bun și cu purtare exemplară.

În cei din urmă doi ani – adică în clasa 6-a și a 7-a – a fost numit și pedagog, iar în clasa 7 era și ajutor de secretar al școalei. A terminat seminarul în 1881. Aproape de seminar se găsea și o Școală Normală de băieți numită „Școala normală pentru învățătura poporului”⁹. Această școală particulară era fondată și susținută de mai mulți efori și persoane culte de ale zilei. Avea de director pe cel mai vestit profesor de pedagogie – Barbu Constantinescu – care era și directorul și profesorul de pedagogie al Școalei normale de fete de la Cotroceni.¹⁰ La Școala Normală de băieți a Societății, a urmat elevul Ilarion Velculescu – când era în clasa 7 a seminarului – cursul de pedagogie, ținut de Directorul școalei B. Constantinescu, pentru cei ce voiau a cunoaște mai aproape această ramură a învățământului. I. Velculescu, terminând în Iulie 1881 seminarul, a fost solicitat de Directorul Școalei de băieți de a fi numit ca învățător la

⁷ Vezi capitolul „Maior Mișa Anastasievici”.

⁸ La 2 februarie 1836 s-au deschis cursurile Seminarului din București, cunoscut apoi sub numele de „Seminarul Central”. Cursurile Seminarului s-au ținut, la început, în chiliiile mănăstirii Antim, apoi pe lângă alte biserici; între anii 1866-1901 s-au ținut în casele din fața bisericii Sf. Spiridon Nou (str. Șerban Vodă). Vezi Păcurariu 2013, p. 433-434; Mircea Păcurariu, Învățământul teologic seminarial în Biserica Ortodoxă Română <http://www.seminariasi.ro/istoric/invatamantul-teologic-seminarial-biserica-ortodoxa-romana>. Accesat 09.10.2015

⁹ Vezi capitolul „Școala Normală București. Barbu Constantinescu”.

¹⁰ Vezi capitolul „Școala Normală București. Barbu Constantinescu”.

școala primară, alipită pe lângă Școala Normală de băieți, pe data de 1 August 1881, cu promisia de a putea urma și facultatea de teologie. Totdeodată i-a oferit și toată întreținerea, ca locuința și hrana, chiar atunci peste vară - tot la școala normală de băieți, unde a și rămas. Unul din eforii școalei, boierul Ștefănescu, l-a rugat pe I.V. ca să îi mediteze copiii lui peste vară - bine înțeles plătindu-l. Așa că, pe lângă locuință și hrană, mai încasa pe această vacanță și ceva bani. Mama lui, „Voica Vîlcu din Crevenicul Mare” era însă mult amărâtă, căci fiind loc de preot în comună, credea că fiul ei va fi acu preot la ei în comună. S-a consolat însă repede, căci I.V. i-a spus, că, după ce va face și teologia, va fi preot chiar la București. La 1 Aug. 1881, el a fost numit învățător la școala primară alipită de cea normală, până la 1 Aprilie 1885, iar de la 1 Aprilie 1885 - cu titlu de institutor tot la acea școală, până la 1 Februarie 1887. În acest interval în tot timpul, pe lângă salariul său, avea și toată întreținerea în școală. La Facultatea de Teologie nu a putut urma decât un an¹¹, fiind prea mult ocupat la școala normală. Lucra zi și noapte ca institutor și spre a ajuta pe normaliști să poată ține lecturile lor la școala primară; și mai suplinea pe profesori la orele și catedrele vacante; înlocuia aproape zilnic pe directorul său, la catedra lui și la Direcție; era și secretar; și făcea și articole de comandă, la diferite publicațiuni¹², și mai avea de lucru și pe la finalii prelați de care se interesa f. de aproape directorul său, B. Constantinescu; iar la nevoie făcea și pe bucătarul. Ajunsese așa de vestit ca institutor încât autoritatea școlară a Capitalei a obligat pe toți institutorii din București de a asista la lecturile făcute de el. - Cu toată această muncă depusă - în 7 ani aproape - la Școala Normală, I. Velculescu considera acești ani ca cel mai frumos timp petrecut în toată viața sa. Cu cea mai mare placere își aducea întotdeauna aminte - de orele când putea sta de

¹¹ Șerbănescu 1981, p. 1038. Mulțumim p. dr. Gruia Zamfirescu pentru semnalare.

¹² În arhiva familiei noastre se păstrează câteva numere din revista „Lumină pentru toți. Revistă pedagogică și literară” dir. Eniu Bălțeanu. A apărut la București între 1885 (an.1) și 1894 (an 10). Vezi <http://dspace.bcucluj.ro/handle/123456789/14617>. Accesat 01.11.2015.

În numerele păstrate nu am găsit articole semnate de I.V. - este posibil să fi apărut sub semnatura comandanților.

Se mai păstrează și „Societatea pentru învățătura poporului Român. Foială mensuale”, I, nr. 1-12, 1871. În nr. 1 al acestui periodic sunt publicate actele de înființare ale Societății pentru Învățătura Poporului Român.

Amintim „Educatorul. Ziar pedagogic și literar. Organ al corpului didactic din «Azilul Elena Doamna» și «Ateneul Elisabeta»”: 2 ianuarie 1883-1 iulie 1884, condus de Barbu Constantinescu ... Printre colaboratorii la scrierea revistei s-au numărat: Ioan Slavici, Simeon Mangiu, Petre Dulfu, Petre Ispirescu, At. M. Marinescu, P. Gârboviceanu, I. Mateescu, D. Stănescu, V.A. Ureche.

Vezi <http://encyclopediaromaniei.ro/wiki/Educatorul>. Accesat 02.11.2015.

Din acest periodic am văzut numerele păstrate la B.A.R. București. Nu sunt articole semnate de I.V., dar unele articole sau note nesemnate se poate să îi aparțină. „Educatorul” publică Chestionarul lui Hasdeu, una din conferințele lui Vasile Alecsandri la Ateneu; preia din alte periodice poezii de Eminescu, Alecsandri, Bolintineanu, Carmen Sylva, N. Gane.

O cercetare a periodicelor pentru care scria Ilarian Velculescu (dacă își iscălea cumva articolele cu numele său!) ar trebui să pornească de la stabilirea unei liste de titluri ce apăreau atunci, mai ales în domeniul educației, pe baza informațiilor din: Hodoș, Sadi Ionescu 1913; Răduică, Răduică 1995; Hangiu 2007-2009; *Istoria jurnalismului*, Petcu 2012.

vorbă destul de des cu somitațile culte ale vremii ca: Al. Vlahuță¹³, scriitorul doctorul Ureche¹⁴, cu Barbu Ștefănescu Delavrancea¹⁵, cu Slavici¹⁶ etc. - și mai cu seamă cu publicistul Rusu Șirianu (nepotul lui Slavici)¹⁷ cu care a locuit aproape un an în aceiași odăită. Tot în acest timp s-a împrietenit de aproape cu doi profesori: Mihail Popescu¹⁸, de istorie și P. Gârboviceanu, cred, de Română¹⁹. Tot ei au fost aceia care l-au convins pe I.V. să plece în Germania pentru doctorat, căci ambii făcuseră studii și la Lipsca²⁰. Și toată viața lor, acești trei profesori au rămas așa de buni prieteni împreună, că cei cunoscuți ai lor i-au botezat „Sfânta Treime”. M. Popescu a fost multă vreme Administratorul Casei Școalelor din Ministerul Instrucției iar P. Gârboviceanu, administratorul Bisericelor din ministerul de Culte, iar după plecarea directorului B.

¹³ Alexandru Vlahuță (1858-1919). Amintim mai ales activitatea lui în învățământ.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_Vlahu%C8%9B%C4%83. Accesat dec. 2014.

Din 1884 până în 1893 a funcționat ca profesor la mai multe instituții de învățământ bucureștene (Școala Normală a Societății pentru Învățătura Poporului Român, Azilul „Elena Doamna”, Liceul „Sfântul Gheorghe”). În 1888 a fost revizor școlar pentru județele Prahova și Buzău. Editează revista Vieata (1893-1896), apoi Sămănătorul (1901), împreună cu George Coșbuc. Deci I. V. și Vlahuță au fost cadre didactice la aceeași școală: „Școala Normală a Societății pentru Învățătura Poporului Român.”

Vezi și Florin Faifăr, Vlahuță, Alexandru în *Dicționarul 1900*, p. 910-913; Manolache, Pârnăuță 1993, p. 438.

¹⁴ Vezi Anexa „V. A. Urechia”.

¹⁵ Barbu Ștefănescu Delavrancea (1858-1918). Între 1881 și 1884 a studiat la Paris.

Tine prelegeri de literatură și filozofie la Institutul condus de Elena Verghy.

Vezi Gabriela Drăgoi, *Delavrancea, Barbu* în *Dicționarul 1900*, p. 263-268.

¹⁶ Ioan Slavici (1848-1925).

La finalul anului 1874 s-a stabilit la București, unde a fost secretar al Comisiei Colecției Hurmuzachi, profesor, apoi redactor la *Timpul*. Împreună cu I. L. Caragiale și George Coșbuc a editat revista *Vatra*. În anul 1875, toamna, a numit de Maiorescu profesor la Liceul „Matei Basarab” - București, unde a rămas doar un an.

Dan Mănuță, *Slavici, Ioan* în *Dicționarul 1900*, p. 788-793; Manolache, Pârnăuță 1993, p. 437-438.

¹⁷ Ioan Russu Șirianu (1864-1909) - nepot de soră al lui Ioan Slavici - absolvent al Institutului Pedagogic din Arad, venit în București în anul 1884, a lucrat o vreme ca pedagog la Școala Normală și ca profesor la o școală particulară (Eniu Bălțeanu) și, după unele informații și la Școala Normală de fete. Apoi a devenit, la Sibiu, redactor al periodicului „Tribuna” (1891-1895), continuând în alte periodice. În Austro-Ungaria a fost condamnat la închisoare. S-a refugiat la București în anul 1908.

http://encyclopediaromaniei.ro/wiki/Ioan_Russu-%C5%9Eirianu

http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Russu-%C8%9Birianu. Accesat 18 dec. 2014.

Gârboviceanu, *Societatea*, p. LXIII, LXXVII; *** *Ioan Russu Șirianul*, „Lumea ilustrată”, II, [1894], nr. 32, p. 545; Stănuță Crețu, *Russu-Șirianu* în *Dicționar 1900*, p. 762.

¹⁸ Mihail Popescu s-a născut în anul 1863 la Ploiești. După ce a urmat Seminarul Central din București, a studiat Teologia și Filozofia la Leipzig (1884-1887) și s-a întors în țară cu titlul de doctor în filosofie (*ca specialitate Istoria*). A fost profesor, revizor școlar, director în minister, administrator al Casei Școalelor, membru al comitetului de redacție al revistei „Biserica Ortodoxă Română”. P. Gârboviceanu, *Societatea*, p. 76. Pentru relațiile cu Spiru Haret vezi Indicele de nume din Haret 2009-2010, vol. XII. În op. cit. vol. XI, p. 329 este reprodusă o scrisoare laudativă definitorie a lui Spiru C. Haret către M. Popescu.

Vezi și articolul *Scrisoare* (semnat „Coresp.”) în „Tribuna” (Arad), XV, 1911, nr. 263, p. 1.

http://documente.bcucluj.ro/web/bibdigit/periodice/tribunapoporului/1911/BCUCLUJ_FP_P2514_1911_015_0263.pdf

Vezi și: http://www.romlit.ro/o_epistola_necunoscuta_a_lui_alexandru_vlahuta.

Accesat 09.01.2015.

¹⁹ Vezi capitolul „Petre Gârboviceanu”.

²⁰ Leipzig.

Ilustrații Capitolul 1 | 2

Ilarian și Silvia Velculescu | Ion Căbășanu

1. A. Ion Căbășanu, 1873; B. Verso
2. A. Ion Căbășanu, 1873; B. Verso
3. Ion cu Victoria Căbășanu (născută Ștefanovici), 1874
4. Actul de naștere al Silviei Căbășanu (căsătorită Velculescu), 15 septembrie 1874
5. A. Victoria cu Silvia, 1875; B. Verso fotografie
6. A. Victoria Căbășanu cu surorile ei; B. Verso: notă explicativă de Aurel Velculescu
7. Gheorghe Ștefanovici, tatăl Victoriei Ștefanovici (căsătorită Căbășanu), fotografie de Lucreția Brancovici (născută Căbășanu)
8. Silvia Căbășanu
9. A. Silvia Căbășanu (notetele de pe fotografie sunt ale lui Aurel Velculescu, fiul Silviei).
B. Verso fotografie
10. Diploma obținută de Silvia Căbășanu la sfârșitul ultimului an al cursului inferior, Conservatorul de Musica și Declamațiune, 1891
11. Actul de căsătorie al Silviei Căbășanu cu Ilarian Velculescu, 23 ianuarie 1894
12. Actul dotal pentru Silvia, dictat de Ion Căbășanu
13. A. Aurel 1895; B. Verso
14. A. Aurel cu doica 1895; B. Verso
15. A. Silvia cu Aurel Velculescu, 1898 Câmpulung; B. Verso fotografie
16. A. Mircea Velculescu, 1898 Câmpulung; B. Verso fotografie
17. Silvia cu Titu Velculescu (din colecția Dr. Ștefan Hica), 1902
18. Titu, 1902, Câmpulung
19. În rândul din spate de la stânga la dreapta: Ilarian Velculescu, Lucreția Brancovici (născută Căbășanu), Emil Brancovici, Ștefan Ionescu-Valbudea, Cornel Căbășanu; în rândul de la mijloc, de la stânga la dreapta: Silvia Velculescu (născută Căbășanu), Ion Căbășanu, Victoria Căbășanu (născută Ștefanovici); Eugenia Valbudea (născută Căbășanu); Virginia Căbășanu; jos în față Lili Căbășanu, 1903. Fotograf Maloskitsky, Tulcea
20. Aurel cu Titu, c. 1904
21. Frații Velculescu, de la stânga la dreapta: Mircea, Victor, Aurel, în față jos Titu, 1 ianuarie 1906
22. În curtea casei de la Câmpulung: Ilarian, Aurel, Silvia, Victor, c. 1911
23. Victoria cu Ion Căbășanu în spatele casei din Leonida, primavara 1912
24. În spate: Virginie Gheorghiu (născută Căbășanu) cu Andrei Gheroghiu, Victoria cu Ion Căbășanu, în față jos Lili; fotografie făcută de Lucreția Brancovici (născută Căbășanu), 1912
25. A. Ion și Victoria Căbășanu în timpul primului război mondial 1916-1918; B. Fotografia este trimisă ca vedere de Lili către Virginie, aflată în refugiu la Botoșani. Note explicative scrise cu creionul de Aurel Velculescu
26. O figură jovală: Ion Căbășanu
27. Ion Căbășanu în față casei de pe strada Râureanu nr. 3 la acea vreme (Râureanu nr. 8 astăzi)
28. Certificat de deces Ion Căbășanu
29. Salonul de primire din interiorul casei de la Câmpulung în 1936
30. A. Casa din Câmpulung a lui Ilarian și Silvia Velculescu; B. Verso: note scrise de Aurel, Georgică și Ibi fiind cei doi fiți ai lui Aurel și Victoria Velculescu (născută Constantinescu)
31. Silvia cu nepotul ei, Georgică (fiul lui Aurel) în 1936

